

کابینه دوازدهم برای خدمت به مردم یا رضایت احزاب؟!

این روزها در حالی که درگیرهای سیاسی میان طیف‌های مختلف جریان اصلاحات و اعتدال بر سر چینش کابینه دوازدهم بالا گرفته است...

این روزها در حالی که درگیرهای سیاسی میان طیف‌های مختلف جریان اصلاحات و اعتدال بر سر چینش کابینه دوازدهم بالا گرفته است، این سوال اساسی مطرح است که آیا کابینه جدید دولت آقای روحانی با هدف جبران ناکارآمدی های دولت یازدهم بخصوص در حوزه اقتصاد بسته خواهد شد یا کسب رضایت طیف های مختلف این اردوگاه ملاک تصمیم شده و دولت دوازدهم را عملاً به شرکت سهامی تبدیل خواهد کرد؟

سهم‌خواهی اصلاح‌طلبان از کابینه دوازدهم با طرح این مدعا که روحانی با حمایت و تلاش‌های این جریان مجدداً منتخب مردم شد، همچنان یکی از پر بحث‌ترین موضوعات در محافل رسانه‌ای و سیاسی است. موضوعی که پس از دیدار عارف با روحانی و اطلاع وی از ترکیب کابینه رنگ جدی تری به خود گرفت، آنجا که لیست کابینه به مذاق عارف خوش نمی‌آید و ظاهراً اصرارهای وی هم تأثیرگذار نیست و همین موضوع باعث شد که وی اختلافش با روحانی را رسانه‌ای کند. چرا که تنها چند روز پس از دیدار بود که عارف با حمله به روحانی، روزهای انتخابات و پیش از آن را برای وی یادآوری کرد و گفت: در انتخابات اردیبهشت هیچ شکلی نیست که پیروزی روحانی مدیون اصلاح‌طلبان است. خواهش ما در آستانه تشکیل دولت دوازدهم همراهی و هماهنگی با فراکسیون امید است و هیچ ستم‌خواهی نخواهیم داشت. انتظارمان از روحانی این است با شورای عالی اصلاح‌طلبان مشورت کند.

سایت حامی روحانی: عارف بدنیاال سهم خواهی است

اظهاراتی که گرچه با پاسخ مستقیم رئیس‌جمهور مواجه نشد اما سایت انتخاب از حامیان جدی روحانی اینگونه به آن واکنش نشان داد: «عارف دست بردار نیست! همان کسی که در میان قحط الرجال سال‌های اخیر که بر اثر کناره‌گیری یا کنارگذاشتن برخی چهره‌های اصلی جریان اصلاحات، یکبارہ مهم‌تر شد! او حالا تصور می‌کند رئیس یک جبهه بزرگ به نام اصلاح‌طلبان است؛ آنقدری که وقتی خاتمی در انتخابات اخیر، از او می‌خواهد لیست اصلاح‌طلبان را اصلاح کند، به گفته شکوری راد «کار را رها می‌کند و می‌رود»؛ او حالا پس از انتخابات تصور می‌کند روحانی مدیون او و شورای کذبیه اصلاح‌طلبان است (و نه پیکره عظیم اصلاح‌طلبی) و به دنبال سهم خواهی‌هایی هست که بار دیگر، نزاع و اختلاف را برمی‌انگیزد و ناراحتی مردم را موجب می‌شود. نکته جالب اینجاست که هرگاه او «انتظارات خود از روحانی» در مورد کابینه آینده را مطرح می‌کند، تأکید می‌کند که به دنبال «سهم خواهی نیست»!

همچنین «قهرمان سکوت‌های منفعلانه» لقبی است که این سایت حامی روحانی به عارف داده و حتی رأی سال 94 او در انتخابات مجلس را زیر سؤال می‌برد و می‌نویسد: «رأیی که عارف در تهران آورد و البته اگر چهره محبوبی سرلیست اصلاح‌طلبان بود بیش از 2 میلیون رأی می‌آورد را باید به حساب اعتبار رهبر اصلاحات نزد مردم گذاشت نه قهرمان سکوت‌های منفعلانه» و بعد سلسله سؤالاتی را از عارف می‌پرسد که عملاً کل هویت سیاسی وی را زیر سؤال می‌برد.

سخنگوی فراکسیون امید:

دفاع از حقوق مردم

سهم خواهی نیست

از سوی دیگر «بهرام پارسایی» سخنگوی فراکسیون امید در واکنش به بحث سهم‌خواهی اصلاح‌طلبان از کابینه دوازدهم، مجدداً اظهارات عارف را تکرار کرد و گفت: شعارهای انتخاباتی رئیس‌جمهور بیانگر جریان اصلاح‌طلبی بود حتی شعارهای این دوره نسبت به انتخابات قبل

کجا چنین شتابان حضرات؟ با شما هستم حضرات اصلاح طلب، با این شتاب به کجا می‌روید؟ حواس تان هست دست‌تان بر یقه که مشت می‌شود؟ می‌دانید این گره‌ها که بر ابرو می‌اندازید در ادبیات سیاسی، آه معنا می‌شود؟ شما می‌دانید که در ادعا از همه سیاستمداران عالم خود را وارد و وارد می‌کنند؛ اما چنین ساده و دانید؛ این چه ماجرای است که راه انداخته‌اند چند تن از حضرات؟ پنجه در صورت هم می‌کشند و نمی‌دانند انگار که رد پنجه برای همیشه می‌ماند و عصبانیت شان که فروکش کرد، چقدر خجالت خواهند کشید از نقاشی‌ای که در چهره هم نشانده‌اند. یکی به این مدعیان دلیل راه بودن بگوید؛ راه را گم کرده‌اید؛ بگوید این راه که می‌روید به ترکستان هم نمی‌رسد بلکه به بعد از شورای اول تهران ختم می‌شود. می‌دانید که چه شد و سهم شما در آنچه اتفاق افتاد گاه از خود نقش آفرینان ماجراها اگر بیشتر نبود، کمتر هم نبود. همه ملت، به ویژه باورمندان دولت تدبیر و امید و رای دهندگان روحانی، باید همت، چند برابر کنند برای کار بیشتر و بهتر. این را ما مردم کوچه و بازار هم می‌دانیم که وقت کار است و نه دعوا، این را برای حضرات تندمزاج که باز یکدیگر را به مناظره و هماوردی می‌خوانند، بگویند و آنان را در مسیر کار بی‌منت برای مردم قرار دهید که صواب پر ثواب امروز و فردا همین است؛ کار و کار و کار!

این (ادامه جار و جنجال‌های انتخاباتی) خیلی بد است و بدتر از آن این بگومگوهای داخل جریانی ماست که همه را شرمنده می‌کند. ما مردم عادی که صاحبان رای هستیم خیلی شرمنده می‌شویم، جماعت سیاسی را نمی‌دانم. بزرگان قوم اما به قاعده باید عرق ریزان شوند از شاهکارهای که این رجال و خلق می‌کنند. فکر می‌کنم قبل از آنکه دیر شود باید این تندگویان تند مزاج را و بزرگان سرچایشان بنشانند که تجربه‌های گذشته می‌گوید، فردا خیلی دیر است، خیلی دیر!

حال باید منتظر ماند و دید آیا تغییرات در کابینه فعلی به نحوی خواهد بود که ضعف کارآمدی دولت را جبران کند یا پدرخوانده‌ها و سهم‌طلبان را راضی؟!